

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 700/2025-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpeného prof. PhDr. JUDr. Marcelou Tittlovou, PhD., LL.M., advokátkou, Bernolákova 492/5, Modra, proti postupu Mestského súdu Bratislava I v konaní sp. zn. 0T/196/2025 a jeho uzneseníu z 23. septembra 2025 a príkazu Okresnej prokuratúry Bratislava I č. k. 1Pv 148/25/1101-35 z 29. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 31. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobod, a to uznesením mestského súdu sp. zn. 0T/196/2025 z 23. septembra 2025 a konaním predchádzajúcim jeho vydaniu a príkazom okresnej prokuratúry č. k. 1Pv 148/25/1101-35 z 29. septembra 2025. Sťažovateľ zároveň žiada, aby ústavný súd uznesenie mestského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Sťažovateľ zároveň žiada, aby ho ústavný súd prepustil z výkonu trestu odňatia slobody, priznal mu finančné zadosťučinenie vo výške 1 500 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol na základe trestného rozkazu mestského súdu sp. zn. 0T/196/2025 z 13. augusta 2025 uznaný za vinného zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia, ako aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu vo výmere 30 mesiacov.

3. Podaním z 9. septembra 2025 požiadal sťažovateľ mestský súd o odklad výkonu trestu odňatia slobody z dôvodu starostlivosti o ťažko chorú starú matku, ktorá je odkázaná na jeho každodennú starostlivosť.

4. Sťažovateľ bol v inej trestnej veci rozhodnutím mestského súdu sp. zn. 54Tp/94/2025 z 20. septembra 2025 vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

5. O žiadosti sťažovateľa o odklad výkonu trestu odňatia slobody rozhodol napádaným uznesením mestský súd tak, že žiadosť sťažovateľa zamietol.

6. Následne prokurátorka okresnej prokuratúry rozhodla 29. septembra 2025 o prepustení sťažovateľa z väzby za súčasného nástupu na výkon trestu odňatia slobody, ktorý bol sťažovateľovi uložený trestným rozkazom mestského súdu sp. zn. 0T/196/2025 z 13. augusta 2025.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ napáda uznesenie mestského súdu, ktorým bola jeho žiadosť o povolenie odkladu výkonu trestu odňatia slobody zamietnutá. Podľa názoru sťažovateľa bol mestský súd povinný v zmysle § 409 ods. 1 Trestného poriadku v prípade, ak predmetná žiadosť neobsahovala všetky zákonné náležitosti, vyzvať sťažovateľa na doloženie listín vyžadovaných predmetným zákonným ustanovením a súčasne mal povinnosť poučiť sťažovateľa o tom, že ak predmetné listiny v zákonnej lehote súdu nepredloží, o jeho žiadosti konať nebude. Vzhľadom na to, že mestský súd neadresoval sťažovateľovi takúto výzvu spolu s poučením o povinnosti doložiť potrebné doklady na účely posúdenia relevantnosti odloženia výkonu trestu odňatia slobody, došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osb alebo právnických osb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

III.1. K postupu mestského súdu v konaní sp. zn. 0T/196/2025 a jeho uzneseniu z 23. septembra 2025:

10. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ adresoval mestskému súdu žiadosť o odklad výkonu trestu odňatia slobody v zmysle § 409 ods. 1 Trestného poriadku, pričom odklad výkonu

trestu odvodňoval sťažovateľ starostlivosťou o ťažko chorú starú mamu odkázanú na jeho každodennú starostlivosť.

11. Podľa § 409 ods. 1 Trestného poriadku: „Ak odsúdený pred nástupom výkonu trestu odňatia slobody ochorie na takú vážnu chorobu, že dočasne nie je spôsobilý nastúpiť výkon trestu, pretože je v ústavnej zdravotnej starostlivosti, zašle súdu žiadosť o odklad výkonu trestu spolu s lekárskou správou o svojom zdravotnom stave nie staršou ako 30 dní; v žiadosti je povinný uviesť aj adresu zdravotníckeho zariadenia, ktoré mu poskytuje zdravotnú starostlivosť. Ak žiadosť neobsahuje uvedené náležitosti, predseda senátu vyzve odsúdeného, aby žiadosť doplnil v lehote 10 dní; inak sa o žiadosti nekoná, o čom predseda senátu vo výzve odsúdeného poučí.“

12. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia by bola dôvodom na odklad výkonu trestu odňatia slobody vážna choroba sťažovateľa, ktorá by mu dočasne znemožňovala nastúpiť na výkon trestu odňatia slobody z dôvodu nutnosti liečenia takéhoto ochorenia v zariadení poskytujúcom ústavnú zdravotnú starostlivosť a zároveň by nebola liečiteľná v zariadeniach Zboru väzenskej a justičnej stráže.

13. Ak sťažovateľ v čase podania žiadosti o odklad výkonu trestu odňatia slobody netrpel takouto vážnou chorobou a zároveň sa nenachádzal z tohto dôvodu v zariadení ústavnej zdravotnej starostlivosti, nebola splnená základná podmienka na povolenie odkladu výkonu trestu odňatia slobody v zmysle § 409 ods. 1 Trestného poriadku. V takomto prípade mestský súd nemal povinnosť vyzývať sťažovateľa na predloženie aktuálnej lekárskej správy.

14. V popísaných okolnostiach ústavný súd považuje napadnuté uznesenie mestského súdu za ústavne plne udržateľné, nesignalizujúce ústavnoprávne defekty, ktoré by si vyžadovali prijatie ústavnej sťažnosti v tejto časti na ďalšie konanie. Mestský súd sa dostatočne vysporiadal so žiadosťou sťažovateľa o povolenie odkladu výkonu trestu odňatia slobody, pričom dospel k záveru, že na odklad výkonu trestu odňatia slobody u sťažovateľa nie sú splnené zákonné podmienky. Mestský súd posudzoval žiadosť sťažovateľa z viacerých hľadísk, zaoberal sa aj tým, či neprichádza do úvahy možnosť odkladu výkonu trestu odňatia slobody nielen v zmysle § 409 ods. 1 Trestného poriadku, o ktorý sťažovateľ opieral svoju žiadosť. Mestský súd preskúmal aj prípadnú možnosť odkladu výkonu trestu odňatia slobody, ktorú by odvodňovali zdravotné problémy starej matky a s tým súvisiaca každodenná starostlivosť zo strany sťažovateľa ako dôležitý dôvod v zmysle § 410 ods. 1 Trestného poriadku, avšak aj v tomto smere dospel k záveru o absencii zákonných podmienok na povolenie odkladu výkonu trestu odňatia slobody.

15. Ústavný súd vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti nedetekoval, že by napádaným postupom a uznesením mestského súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa.

16. Ústavný súd preto v tejto časti v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K príkazu okresnej prokuratúry č. k. 1Pv 148/25/1101-35 z 29. septembra 2025:

17. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti žiadnym spôsobom neuviedol, akým konkrétnym spôsobom malo dôjsť zo strany okresnej prokuratúry

k porušeniu ním označených práv, pričom údajné porušenie práv nebolo premietnuté ani do petitu ústavnej sťažnosti.

18. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania v zmysle § 45 zákona o ústavnom súde sa prejavuje okrem viazanosti dôvodmi ústavnej sťažnosti predovšetkým vo viazanosti petitom tohto návrhu, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy, ktoré sťažovateľ uvádza v odôvodnení sťažnosti mimo petitu ústavnej sťažnosti, je potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (ÚS I. 65/07, III. 149/04, II. ÚS 351/2019). Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

19. Vymedzený rozsah prieskumu ústavného súdu môže byť vo výnimočných okolnostiach modifikovaný (zvyčajne rozšírený) dôvodmi ústavnej sťažnosti (tak ako to *expressis verbis* vyplýva z § 45 zákona o ústavnom súde; pozn.), z ktorých ale musí zrozumiteľne vyplývať nespochybniteľný záujem sťažovateľa podrobiť ústavnoprávnemu prieskumu konkrétne a adresne vymedzené rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah (vymedzený predmetom, subjektom a inými, najmä časovými súvislosťami), na čo musí nevyhnutne vecne nadväzovať aj pregnantná súvzťažná ústavnoprávna argumentácia sťažovateľa. Jedine za kumulatívneho splnenia týchto podmienok je tak potom možné prekročiť petit ústavnej sťažnosti pri rešpektovaní ontologickej podstaty tohto ústavného inštitútu, potierajúc pritom prehnanú ústavnoprávnu solemnitú, ktorej dôsledky by mohli ohroziť materiálnu ochranu sťažovateľových základných práv a slobôd [I. ÚS 514/2020 (ZNaU 84/2020)]. Tieto podmienky v danej veci splnené neboli. Sťažovateľ okrem toho, že ako porušovateľa označil okresnú prokuratúru, ktorá mala porušiť jeho označené základné práva príkazom na prepustenie z väzby za súčasného nástupu na výkon trestu odňatia slobody, to nijako ústavnoprávne nezdôvodnil, a preto ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti nemohol podrobiť ústavnoprávnemu prieskumu.

20. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť v časti postupu a uznesenia mestského súdu je bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa (prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a finančné zadosťučinenie) artikulovaných v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2025

Euboš Szigeti
predseda senátu